

Slava morală a Domnului Isus (13) – În unicitatea Sa

Caracterul Său de nepătat

Domnul Isus stătea față de rău și ca Dumnezeu. Desigur aceasta este o poziție pe care noi niciodată nu o putem ocupa. El S-a atins de leproși și de targa pe care era mortul, și totuși El a rămas curat. El a stat ca Dumnezeu față de păcat. El cunoștea binele și răul; dar El a stat în neîngrădire divină atât deasupra binelui cât și deasupra răului, prin aceea că le cunoștea pe amândouă așa cum le cunoaște Dumnezeu. Dacă Isus nu ar fi fost așa cum El era, atunci El S-ar fi întinat prin atingerea cu leproșii și cu targa de dus morții. În acest caz El ar fi trebuit dus în afara taberei și trebuia să Se supună actului de curățire, care era prescris prin Lege. Dar noi nu găsim nimic de felul acesta la El. El nu era un iudeu necurat. Nu numai că El nu S-a întinat, ci El nici nu putea să fie întinat. Și totuși – așa de mare este taina Persoanei Sale și desăvârșirea naturii umane unită cu Dumnezeirea în El – ispita era pentru El tot așa de reală precum era de imposibilă întinarea.

Să zăbovim un moment la aceasta. Locul nostru față de o mare parte a acestui adevăr așa de necesar, cu toate că este plin de taine și deosebit de prețios, este mai mult să-l primim și să-l adorăm, decât să vrem să-l discutăm și să-l disecăm. Drept urmare este binefăcător pentru inima noastră, dacă simțim că dorința aprinsă a unor credincioși simpli este îndreptată numai spre Hristos. Deseori ne comportăm cu adevărurile într-un fel în care în cele din urmă nu ne mai rămâne decât să ne rușinăm, că noi totuși nu L-am primit pe Hristos Însuși, oricât de mult ne-am străduit. Descoperim atunci că am pierdut timpul degeaba.

Independența Sa materială

Domnul era „sărac, dar a îmbogățit pe mulți”, „neavând nimic și posedând totul”. Aceste stări sublime și minunate au fost revelate în El, și anume într-un fel specific Lui. El a primit contribuția unor femei evlavioase, care L-au ajutat cu ce aveau ele, și totuși El dispunea de tot pământul și plinătatea lui, ca să aline nevoile acelor care Îl înconjura. El a putut să hrănească mii de oameni în locuri pustii, în timp ce El Însuși a suferit foamea, așteptând întoarcerea ucenicilor Săi, care plecaseră să cumpere mâncare. Aceasta însemna cu adevărat „neavând nimic și posedând totul”.

Dar cu toate că Domnul era sărac și nevoiaș, expus anumitor pericole, totuși nu găsim în El nici cel mai mic lucru care să fie asemenea unei atitudini lipsite de demnitate. Niciodată nu S-a rugat pentru un dar, cu toate că nu posedea nici un ban; căci dacă Îi trebuia un dinar (însă nu pentru folosul propriu) (Luca 20,20-26), a cerut să I se arate unul.

Inatacabilitatea Sa

El nu a fugit niciodată, chiar și atunci când părea ca viața să-I fie în pericol; El S-a retras sau a plecat, rămânând ascuns de ochii vrăjmașilor Săi. De aceea repet, cu toate că sărăcia și pericolele erau partea Lui zilnică, totuși nu L-a atins nimic din ceea ce ar fi fost lipsit de noblețe sau ar fi fost în contradicție cu demnitatea desăvârșită a Persoanei Sale.

Demnitatea Sa în comparație cu Pavel

Ce desăvârșire demnă de admirație! Cine ar putea să ne prezinte vreodată o persoană care să fie așa de desăvârșită, de fără vină și de o curăție așa deosebită, de gingașă în cele mai obișnuite și mai neînsemnate detalii ale vieții omenești! Pavel nu putea să facă aceasta. Numai Isus, Omul lui Dumnezeu, putea. Faptul că virtuțile Sale deosebite strălucesc așa de puternic în împrejurările obișnuite ale vieții Sale, ele ne vorbesc cu glas tare despre Persoana Sa. Trebuie să fie o Persoană deosebită, un Om divin, dacă am voie să mă exprim așa, care poate să ne prezinte astfel de înfățișări deosebite în împrejurări așa de obișnuite.

Nu găsim, repet, așa ceva la Pavel. Fără îndoială el posedă multă demnitate și un caracter moral înalt, și noi trebuie să mărturisim că – dacă a fost vreodată un om, în care s-au găsit aceste lucruri – Pavel era omul acesta. Dar comportarea lui nu era comportarea lui Isus. Viața îi este în pericol și el se folosește de ocrotirea nepotului său (Faptele Apostolilor 23.16-17) . Altă dată, prietenii lui îl coboară peste zidurile cetății. Nu spun că el a cerut bani de la cineva; dar el mărturisește că a primit bani. Nu insist asupra faptului că înaintea adunării compuse din farisei și saducheii s-a prezentat ca fariseu, ca astfel să se apere, și nici cum el a vorbit de rău despre marele preot, care îl judeca. În aceste două cazuri atitudinea lui este respingătoare. Vorbesc numai de cazuri în care fără să fie greșit din punct de vedere moral, totuși stă sub demnitatea personală absolută care caracteriza cărarea lui Hristos.

Așa numita fugă în Egipt nu constituie o excepție cu privire la caracterul Domnului; căci această călătorie a fost întreprinsă pentru împlinirea prorociei și sub autoritatea unei sentințe divine. Toate acestea sunt efectiv nu numai slavă morală, nu, este o minune morală; și este uimitor, cum o peniță mânăuită de mâna omenească a putut să noteze astfel de frumuseți. Noi putem explica această minune numai prin faptul că ea este un adevăr, o realitate vie. Noi suntem constrânși la această concluzie. Nu este o altă explicație.